

никъ цалуна го по ланитыѣ и по челото. Той заплака и съ пламенны слъзы обля лицецо на пріятеля си.

— Ако да бѣхъ та огласилъ, нещѣхъ да плача ! О защо не могъ да ти кажъ, въ тѣзи нощъ ще вечерямы заедно въ рай ?

— Вѣроятно да, отговори гъркътъ съ трепетенъ гласъ. Человѣцы, на които смъртъта не е раздѣлила сърцата могатъ и задъ гроба да са срѣщнатъ. Въ тѣзи земя . . . въ възжелѣнната и прекрасна тѣзи земя . . . прощавай за винѣты ! Идъ подирѣ ти служителю на общественната сила.

Главкъ са откъснѣ отъ пригръдкыѣ на пріятеля, и когато излѣзе на свободный въздухъ, който ако и да бѣ затуленъ отъ слънцето, но пакъ бѣше топълъ, малко останѣ да му припадне като осѣти вліяніето му. Мышцыѣ му, които страдаахъ еще отъ слѣдствіята на страшната отрова, имахъ нужда отъ подпиранье.

— Дерзай ! рече му единъ отъ стражаритѣ. Ты си млялъ, гвѣкъвъ и бѣкъ. Ще ти дадѣтъ въ ръцѣтъ оръжіе, може да побѣдишъ.

Главкъ не отговори, но отъ срамъ за слабостъта си той осѣти въ себе си такъвози отчаянно дързновение щото можи да придаде кръпость на мышцыѣ си. Тѣлото му голо, освѣнѣ около кръста, са намаза, даде му са еще и ножъ, оръжіе безполезно, и го закарахъ на арената.

И тогасъ щомъ видѣ гъркътъ хиляды очи обрънѣты къмъ себе си осѣти са като че не е вече смъртенъ. Сѣкакъвъ знакъ отъ страхъ и самытъ страхъ исчезнахъ отъ него, блѣдното му лице пламна отъ благородна гордость и той са исправи на краката си колко можеше добръ. Жилыстыѣ мышцы и членове на прекрасната му снага, серіозното му но неначумерно чело, и непобѣдимат му душа, която видимо са проявяваше на крайно гнѣвното му лице, и която говоряше на безмълвныѣ му устны чрезъ очитѣ му, чрезъ дриженіята му ; сичко туй го искашваше явственно живостенъ и въ сѣщото време доброснаженъ ; тѣй Аѣниската онъзи доблестъ, го покизваше като нѣкой неговъ отечествененъ богъ — покровитель, като герой и богъ въ сѣщото време.

Викове отъ ужасъ и отъ ненавистъ отъ отдаваното нему злодѣяніе извиканы посрѣшнахъ. Гладка щомъ той влѣзе въ арената, но тосъ часъ са тѣ преобрънахъ въ неволно мълченье отъ удивление, въ единъ видъ отъ почтително участіе, и слѣдъ едно нечакано постенване, неволно отъ сѣкы уста исхвъркнало отъ безчисленото онуй множество, като че да бѣше едно само постенване, на сичкыѣ тѣ очитѣ са обрънахъ отъ аѣнианина, къмъ старшыня и ужасенъ